

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 21-02-2008	
Číslo: 32729/08	vyhizuje:
Přílohy:	OSINEK
Mgr. Vreš	OSOBNĚ

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudů JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové v právní věci žalobce **ArcelorMittal Ostrava, a.s.**, se sídlem Ostrava – Kunčice, Vratimovská 689, zast. Mgr. Ing. Ludvíkem Juříčkou, advokátem se sídlem nám. Svobody 20, 602 00 Brno, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno, za účasti společnosti **OSINEK, a.s.**, se sídlem v Ostravě-Vítkovicích, Ruská 56/397, zast. Mgr. Ing. Petrem Severou, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 29/2004 ze dne 13.1.2005,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 29/2004, ze dne 13.1.2005, ve výrokových částech pod písmeny a), b) II. a c) se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba v části směřující proti výrokové části d) rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 29/2004, ze dne 13.1.2005, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 10.151,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Ing. Ludvíka Juříčky, advokáta se sídlem v Brně, Jasanová 10.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 17.2.2005 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 29/2004, ze dne 13.1.2005 v bodech b) II., c) a d) a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o označení žalovaného, zde soud respektuje aktuálně převažující právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, byť je napadáno rozhodnutí předsedy jeho vydané ve II. stupni správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2004 v právní věci sp. zn. 6A 11/2002, ze dne 25.8.2006 v právní věci sp. zn. 4As 57/2005 nebo ze dne 24.9.2007 v právní věci sp. zn. 5As 55/2006, podle nichž je v řízeních obdobných tomuto žalovaným „Úřad pro ochranu hospodářské soutěže“, naproti tomu však rozsudky téhož soudu ze dne 9.1.2007 v právní věci sp. zn. 1As 19/2006, ze dne 31.5.2007 v právní věci sp. zn. 7As 48/2006 nebo ze dne 4.7.2007 v právní věci sp. zn. 4As 29/2006, kde je za žalovaného naopak považován shodně s předchozí konstantní rozhodovací praxí zdejšího soudu „předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“). Formální označení žalovaného v žalobě soud nepovažuje za podstatné, neboť je zřejmé, jaké rozhodnutí je žalobou napadáno. Účastníkem řízení před soudem na straně žalovaného je tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, bez ohledu na jeho označení v žalobě.

Žalobce svou žalobu napadá následující výroky b) II., c) a d) rozhodnutí č.j. R 2912004:

b) II. aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002, dodatku č. 2 ze dne 23. 7. 2002 a dodatku č. 3 ze dne 27. 12. 2002 a v návrhu Kupní smlouvy č. 02/2003 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s.

c) omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa Pig P2 společností VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. společnosti OSINEK, a.s. až do výše 1.500 tun tekutého surového ocelářského železa denně z důvodu neuhrazení dodatečné faktury č. 130138/03 ze dne 18. 4. 2003 za dodávku tohoto zboží a dalších pohledávek vzniklých společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. do 31. 1. 2004 z titulu dodávek tohoto zboží, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s., společnosti VÍTKOVICE STEEL, a.s. a odběratelů jejich výrobků

d) stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 odlišně pro odběratele OSINEK, a.s., a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., jež by odpovídalo odlišnému charakteru obchodního vztahu k těmto dvěma odběratelům (majetkové propojení společností VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., zajišťování dodávek vstupních surovin ze strany společnosti ISPAT NOVÁ HUŤ a.s. pro společnost VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s., rozdílná výše odběrů surového tekutého ocelářského železa ze strany společnosti OSINEK, a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., odlišný způsob plateb za odběry surového tekutého ocelářského železa), je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s.

Svoji žalobu žalobce odůvodňuje následovně:

1. žalovaný nesprávně vymezil relevantní trh v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen "ZOHS"), v původním znění, a v rozporu se Sdělením Komise k vymezení relevantního trhu pro účely komunitárního soutěžního práva publikovaném v Úředním věstníku ES č. OJ C 372 dne 7. prosince 1997;

2. žalovaný nesprávně posoudil postavení žalobce na relevantním trhu v rozporu s ustanoveními ZOHS v původním znění; navrhované důkazy, jejichž provedení bylo pro správné rozhodnutí věci nezbytné;

3. žalovaný neprovedl v rozporu s ustanoveními § 32 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), v platném znění (dále jen "správní řád") žalobcem navrhované důkazy, jejichž provedení bylo pro správné rozhodnutí věci nezbytné;

4. žalovaný nesprávně posoudil skutkovou stránku věci, zejména nesprávně zhodnotil vztah obsahu Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění Dodatku č. 3 a nutných omezení dominantního soutěžitele z titulu ochrany hospodářské soutěže a nesprávně zhodnotil důvody pro omezení dodávek tekutého surového železa;

5. rozporuplnost mezi výroky ad a) a ad b) II. rozhodnutí v rozporu s ustanoveními § 3 odst. 4 správního řádu a § 47 správního řádu;

6. žalovaný nevydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené v ustanovení § 49 správního řádu;

7. žalovaný přiznal společnosti OSINEK, a.s., IČ: 00012173 ("OSINEK") postavení účastníka předmětného řízení, přestože pro přiznání nebyly splněny podmínky ustanovení § 21 odst. 1 ZOHS v původním znění;

8. společnost OSINEK byla v průběhu řízení č.j. S 138/03 oproti žalobci procesně zvýhodněna v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu.

Úřad ani žalovaný nevymezili v řízení č.j. S 138/03 správně relevantní trh, přestože to bylo nezbytné z hlediska zjištění oblasti působení žalobce (z hlediska výrobního, geografického i časového) a z hlediska případné existence dalších společností (soutěžitelů) působících na relevantním trhu.

Správné vymezení relevantního trhu je přitom výchozím bodem pro celé další řízení a bez jeho správného provedení nelze správně rozhodnout o vlastním předmětu řízení.

Relevantní trh, jehož vymezení je stěžejní pro kvalifikaci postavení žalobce podle ZOHS, je specifický pojem práva na ochranu hospodářské soutěže, a proto musí být vymezen v souladu s jeho pravidly. Pravidla pro vymezení relevantního trhu jsou obsažena jednak v ZOHS, jednak jsou podrobně vysvětlena ve Sdělení Komise k vymezení relevantního trhu pro účely komunitárního soutěžního práva, které bylo publikováno v Úředním věstníku ES č. OJ C 372 dne 7. prosince 1997. Relevantní trh je vymezován z hlediska výrobního, geografického a časového. Základní otázkou při vymezování relevantního trhu je, které výrobky lze z hlediska jejich charakteristiky, ceny a zamýšleného použití považovat za vzájemně zastupitelné (a tedy tvořící stejný trh), odkud či od jakých dodavatelů mají spotřebitelé možnost si výrobky obstarat za srovnatelných podmínek a zda jsou podmínky dodávek předmětných výrobků v čase stálé či proměnlivé. Zastupitelnosti tekutého surového železa kontislitky nasvědčuje i informace, kterou žalobce žalovanému dne 9. 9. 2004 v rámci řízení S 138/03 poskytl, tj. že společnost OSINEK v červnu, červenci a srpnu 2004 nakoupila velké množství kontislitků pro výrobu ve VS. Žalobce vyzval žalovaného, aby si od společnosti OSINEK vyžádal další informace, které by objasnily podrobnosti těchto nákupů kontislitků v objemu, jenž může nahradit dodávky tekutého surového železa po dobu cca 2 měsíců. Žalovaný si však tyto zásadní informace od společnosti OSINEK nevyžádal a nedostatečně tak prověřil možnost zastupitelnosti tekutého surového železa kontislitky vyplývající z tvrzení žalobce. Žalobce dne 22. 12. 2004 informoval žalovaného o tom, že společnost OSINEK opakovaně neodebírá jím objednané množství tekutého surového železa a že je to důsledkem nahrazení výroby ze surového železa výrobou z nakoupených kontislitků. Žalovaný se touto informací vůbec nezabýval.

Dle názoru žalobce požadavky společnosti OSINEK, které Úřad ve svém rozhodnutí ve výroku b) II. zhodnotil jako oprávněné, značně překračují míru nutně nezbytnou pro zajištění zdravého fungování hospodářské soutěže. Tyto požadavky zahrnují předkládání čtvrtletních kalkulací cen tekutého surového železa společnosti OSINEK a dále omezení výše tvorby zisku žalobce. Žalobce je přesvědčen, že tyto požadavky společnosti OSINEK jdou zcela nad rámec možných omezení dominantního soutěžitele, neboť kalkulace cen představují důvěrné informace, které je představenstvo žalobce povinno chránit dle ustanovení § 194 odst. 5 zákona

č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění ("obchodní zákoník") a žalobce je chráněn jako své obchodní tajemství ve smyslu ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Omezení výše tvorby zisku ze strany společnosti OSINEK by bylo nepřijatelným zásahem do sféry interních záležitostí samostatného podnikatelského subjektu subjektem, který k takovému zásahu nemá žádné oprávnění. OSINEK by připuštěním takového oprávnění získal neodůvodnitelnou výhodu vůči ostatním obchodním partnerům i žalobci samotnému. Zisk žalobce navíc není tvořen pouze ziskem z prodeje tekutého surového železa společnosti OSINEK (v podrobnostech viz níže bod VIII. žaloby). Žalovaný ani Úřad se nevypořádali dostatečně s argumenty předloženými žalobcem a nesprávně posoudili v rámci řízení předložené informace a došli k závěru, že žalobce je v postavení, které jí umožňuje chovat se nezávisle na společnosti OSINEK. Úřad se v rozhodnutí neztotožnil s tím, že žalobce je závislý na dodávkách do OSINKU. Úřad uvádí, že " VPO je schopna zpevnit ročně takový objem surového železa, který je vyšší než polovina ročního odběru společnosti OSINEK. Společnost VPO tak není na dodávkách tekutého surového ocelářského železa společnosti OSINEK zcela závislá ".

Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný neprovedl důkazy, které by objasnily možnost VS vyrábět z kontisliček a zastupitelnost tekutého surového železa kontisličky, přestože žalobce opakovaně navrhoval, aby žalovaný s cílem vysvětlit rozpor mezi tvrzeními žalobce a společnosti OSINKU v této věci nechal vypracovat znalecký posudek týkající se možnosti zaměnitelnosti tekutého surového železa a kontisliček. Žalovaný si dále nevyžádal od OSINKU informace o nákupu kontisliček, jak navrhl žalobce dne 9. 9. 2004 a v dalších svých podáních. Žalovaný se vůbec nezabýval informací od žalobce, že OSINEK neodebírá objednané množství tekutého surového železa, pravděpodobně v důsledku nahrazení části produkce z tekutého surového železa produkcí z nakoupených kontisliček. Žalovaný nijak neobjasnil, jakým způsobem zhodnotil ve vztahu k povinnosti žalobce předkládat společnosti OSINEK kalkulace cen, popř. proč nepovažoval za dostatečný argument žalobce, že kalkulace výrobních nákladů představují důvěrné informace, které je představenstvo na základě § 194 odst. 5 obchodního zákoníku povinno chránit. Pro žalobce tyto údaje splňují atributy obchodního tajemství, a proto je tímto způsobem rovněž chráněn. Odůvodnění Úřadu uvedené na str. 13 rozhodnutí č.j. R 29/204, že rozhodnutí nestanoví, že by žalobce měl dodávat tekuté surové železo za cenu, která je podnákladová, je v přímém rozporu s výrokem b) II. a c) tohoto rozhodnutí. Tyto výroky totiž hodnotí jednání žalobce, které by umožnilo žalobci dodávat tekuté surové železo za cenu alespoň pokrývající jeho výrobní náklady, jako zneužití dominantního postavení. Implicitně tedy přikazují žalobci dodávat společnosti OSINEK tekuté surové železo za cenu podnákladovou.

Žalovaný nesprávně zhodnotil požadavky společnosti OSINEK na žalobce, zejména předkládání čtvrtletních kalkulací cen tekutého surového železa společnosti OSINEK a dále omezení výše tvorby zisku žalobce. Žalovaný tyto požadavky společnosti OSINEK ve výroku b) II. rozhodnutí č.j. R 29/2004 zhodnotil jako

oprávněné, když došel k závěru, že vypuštění těchto požadavků z kupní smlouvy na dodávky tekutého surového železa dodatkem č. 3 k příslušné smlouvě je zneužitím dominantního postavení žalobce. Z výroku b) II. rozhodnutí žalovaného vyplývá, že za zneužití dominantního postavení k újmě společnosti OSINEK považuje aplikaci principů stanovení ceny tekutého surového železa vyplývajících z Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění Dodatku č. 3, na jehož základě není žalobce povinen dokládat společnosti OSINEK náklady na výrobu surového tekutého železa a dále na jehož základě žalobce není omezen ve výši tvorby zisku, který je započítáván do výsledné ceny tekutého surového železa. Žalobce je přesvědčen, že tyto požadavky společnosti OSINEK zcela překračují míru možných omezení dominantního soutěžitele nezbytných pro zajištění zdravého fungování hospodářské soutěže. Kalkulace představují důvěrné informace žalobce, které je představenstvo žalobce povinno chránit dle ustanovení § 194 odst. 5 obchodního zákoníku a které žalobce chrání jako své obchodní tajemství ve smyslu ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Žalovaný se touto argumentací vůbec nezabýval.

Předseda rozhodl, že stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig-P2 za první čtvrtletí roku 2003 vůči společnosti OSINEK, a.s. není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (viz výrok a) rozhodnutí). Současně však rozhodl, že aplikaci principů stanovení ceny tekutého surového ocelářského železa Pig-P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, ve znění dodatku č. 1 ze dne 29.4.2002, dodatku č. 2 ze dne 23.7.2002 a dodatku č. 3 ze dne 27.12.2002 a v návrhu Kupní smlouvy č. 002/2003 na dodávky tekutého ocelářského surového železa je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s. (viz výrok b) II. rozhodnutí). Z výroku rozhodnutí žalovaného plyne, že kupní ceny stanovené pro první čtvrtletí 2003 nepředstavují zneužití případného dominantního postavení žalobce. Současně však žalovaný ve výroku b) II. říká, že aplikace principu stanovení ceny tekutého surového železa dle Kupní smlouvy 002/2002 ve znění Dodatku č. 3 ze dne 27. 12. 2002 je zneužitím dominantního postavení. Kupní cena v prvním čtvrtletí 2003 přitom byla stanovena na základě aplikace principů stanovení ceny tekutého surového železa dle Kupní smlouvy 002/2002 ve znění Dodatku č. 3 ze dne 27. 12.2002. Rozhodnutí žalovaného proto není konzistentní a srozumitelné, neboť výrok a) a výrok b) II. rozhodnutí jsou zcela v rozporu. Žalobce na tento rozpor upozorňoval již ve svém rozkladu ze dne 29. 4. 2004, avšak žalovaný tento rozpor neodstranil a uvedl na str. 10 rozhodnutí, že výroková část a) rozhodnutí se týká navýšení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa v období 1. a 2. čtvrtletí roku 2003, kdežto výroková část b) rozhodnutí se týká principů, které upravují způsob, jakým společnosti VPO a OSINEK sjednávají cenu. Žalobce je přesvědčen, že mezi výroky existuje logický rozpor. Výrok a) se zabývá stanovením ceny pro 1. čtvrtletí roku 2003 a říká, že stanovení ceny pro toto období je v pořádku a nepředstavuje zneužití dominantního postavení. Výrok b) II. se zabývá způsobem stanovení ceny na základě Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatku č. 3, na jejímž základě byla stanovena cena právě v 1. čtvrtletí 2003, a zde žalovaný říká, že tento

způsob stanovení ceny není v pořádku a představuje zneužití dominantního postavení. Ponechá-li stranou věcné námitky k výroku b) II. rozhodnutí, uvedené výše v bodě VIII. žaloby, je dle žalobce evidentní rozpor mezi závěry žalovaného ve vztahu k výroku a) a k výroku b) II. Rozhodnutí žalovaného v důsledku své rozporuplnosti nevyhovuje požadavkům správního řádu, které jsou kladeny na rozhodnutí správního orgánu (např. § 3 odst. 4 správního řádu, § 47 správního řádu). Správní rozhodnutí, jehož obsah není určitý a srozumitelný, není pro účastníka řízení přesvědčivé a zpochybňuje víru účastníka řízení ve správnost rozhodování. Toto rozhodnutí žalobci říká v jednom bodě, že určité jednání je v souladu se zákonnou úpravou a v druhém bodě říká, že obsahově shodné jednání je v rozporu se zákonnou úpravou. Existence takto rozporného rozhodnutí postrádá smysl.

Žalovaný nevydal předmětné rozhodnutí ve lhůtě stanovené v ustanovení § 49 správního řádu. Žalovaný žalobce žádným způsobem neinformovalo prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalovaný zastává názor, že lhůty dle ustanovení § 49 správního řádu jsou lhůtami pořádkovými, a proto jejich nedodržení nemá bezprostřední vliv na práva účastníků správních řízení, jak uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí č.j. R 29/2004 na str. 11 dole v souvislosti s námitkami žalobce proti nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí Úřadem v případě předchozích rozhodnutí. Názor žalovaného je nutné odmítnout, neboť význam rozhodnutí správního orgánu spočívá právě v jeho aktuálnosti. Je-li rozhodnutí vydáno po 18 měsících od zahájení řízení, je již z hlediska účastníků řízení často irelevantní. Žalobce je přesvědčen, že skutečnost, že žalovaný o rozkladu rozhodoval 8,5 měsíce, aniž by v průběhu této doby provedl nějaké důkazy nebo vedl jednání ve věci, nesvědčí o řádném postupu žalovaného v souladu se správním řádem. Stejný názor zastává i Ústavní soud ČR ve svém nálezu II. ÚS 225/01, kde říká, že skutečnost, že správní orgán po dobu více jak 9 měsíců neučinil v řízení žádný úkon, jednoznačně dokládá, že nepostupoval tak, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů, což zakládá porušení čl. 38 odst. 2 Listiny.

Žalovaný závažným způsobem porušil procesní práva žalobce disponovat řízením č.j. S 138/03, neboť žalobce neinformovalo rozšíření okruhu účastníků řízení o společnost OSINEK. Žalobce byl v důsledku této skutečnosti připraven o své právo disponovat řízením, které bylo zahájeno na základě jeho návrhu. Předseda Úřadu svým rozhodnutím č.j. R 27/2003 ze dne 17. 12. 2003 změnil prvostupňové rozhodnutí Úřadu a přiznal společnosti OSINEK postavení účastníka řízení v řízení S 138/03. Rozhodnutí č.j. R 27/2003 nabylo právní moci dne 19. 12. 2003. Úřad žalobce neinformovalo průběhu řízení R 27/2003, ani o konečném rozhodnutí v tomto řízení, na základě kterého se společnost OSINEK stala účastníkem řízení, které bylo zahájeno z podnětu žalobce a týkalo se výlučně jeho jednání. Žalobce se o této skutečnosti dozvěděl pouze nepřímo v okamžiku, kdy již jeho procesní právo disponovat řízením bylo omezeno podle § 30 správního řádu právem druhého účastníka. Žalobce ve svém podání z 3. 2. 2004 požádalo vysvětlení, proč nebyl obeznámen se skutečností, která významným způsobem ovlivnila další průběh řízení. Úřad žalobci odpověděl přípisem z 4. 2. 2004, v němž své pochybení nijak nevysvětlil a uvedl, že měl za to, že se

účastník řízení o rozšíření účastníků řízení S 138/03 sám dostatečně informoval. Takový postup žalovaného je nepřipustný; v jeho důsledku žalobce ztratil své právo samostatně disponovat řízením, které mu do té doby náleželo. Žalobce doplňuje, že rozšíření okruhu účastníků řízení č.j. S 138/03 o společnost OSINEK nebylo v souladu s ustanovením § 21 ZOHS v původním znění. Řízení č.j. S 138/03 bylo řízením určovacím, v němž měl žalovaný vyslovit svůj postoj k jednání žalobce - společnosti VPO. Výsledek tohoto řízení se podstatně nedotýká práva povinností společnosti, která řízení nezažila, tj. společnosti OSINEK, i z toho důvodu, že samotné rozhodnutí v tomto řízení nestanoví žádná práva a povinnosti žalobci ani jiné osobě.

Nejenže žalovaný přiznal v rozporu se zákonem společnosti OSINEK postavení účastníka řízení, ale v následném řízení společnost OSINEK zvýhodňoval oproti žalobci. Úřad v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu neposkytl oběma účastníkům řízení, tj. žalobci a společnosti OSINEK, rovná procesní práva. Tento postup Úřadu je zřejmý zejména z rozdílného přístupu Úřadu k žádostem obou účastníků řízení o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Společnost OSINEK požádala Úřad dne 30. 3. 2004 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, aby se mohla vyjádřit k části cenové analýzy ATKINS předložené žalobcem. Úřad její žádosti bez dalšího vyhověl a lhůtu pro rozhodnutí prodloužil do 8. 4. 2004. Dne 7. 4. 2004 Úřad zaslal žalobci faxem vyjádření společnosti OSINEK k cenové analýze ATKINS. Vzhledem k tomu, že toto vyjádření společnosti OSINEK obsahovalo zcela zavádějící interpretace předmětné cenové analýzy ATKINS, žalobce obratem Úřad požádal o poskytnutí dodatečné lhůty pro vyjádření, aby mohl Úřadu poskytnout své vyjádření k závěrům společnosti OSINEK a uvést je do správního kontextu. Úřad však žádost žalobce zamítl s tím, že žalobce měl možnost poskytnout Úřadu svůj komentář již v době, kdy předmětnou analýzu ATKINS Úřadu předkládal. Úřad nevzal v úvahu skutečnost, že žalobce se chtěl vyjádřit k vyjádření společnosti OSINEK k cenové analýze, nikoli k cenové analýze samotné. Zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí dodatečné lhůty pro vyjádření bylo žalobci doručeno až 13. 4. 2004, tj. ve stejný den, kdy byl žalobci doručen originál oznámení o vyjádření společnosti OSINEK k cenové analýze ATKINS, a současně jediný den před doručením rozhodnutí. Úřad neumožnil žalobci vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, přičemž v daném případě mělo toto pochybení výrazný vliv na rozhodnutí Úřadu, neboť Úřad ve svém rozhodnutí odkázal a ztotožnil se se závěry společnosti OSINEK obsaženými v jejím vyjádření k cenové analýze ATKINS. Žalovaný ve svém rozhodnutí č.j. R 29/2004 uvedl na str. 12, že na postupu Úřadu v prvním stupni neshledal nic závadného, neboť údajně vyjádření společnosti OSINEK neobsahovalo žádné pro správní řízení zásadní skutečnosti. Tento závěr není pravdivý, neboť toto vyjádření obsahovalo závažné zkreslení závěrů studie ATKINS, přičemž Úřad i žalovaný se ve svých rozhodnutích se závěry společnosti OSINEK obsažené v jejím vyjádření ztotožnili.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že předseda Úřadu vydal dne 13. 1. 2005 rozhodnutí č.j. R 29/2004, kterým změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. S 138/03-2331104-ORP ze dne 8. 4. 2004. Tímto rozhodnutím bylo určeno, že jednání žalobce spočívající a) ve stanovení kupní ceny tekutého ocelárenského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 vůči společnosti Osinek, a. s., se sídlem Ostrava –

Vítkovice, Ruská 56/397, PSČ 706 02, IČ 00 01 21 73 (dále jen "Osinek") není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, b) 1. v aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002, v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29.4.2002 a dodatku č. 2 ze dne 23. 7. 2002, není zneužitím dominantního postavení, b) II. v aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29.4.2002, dodatku č. 2 ze dne 23.7.2002 a dodatku č. 3 ze dne 27. 12.2002 a v návrhu Kupní smlouvy č. 02/2003 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, je zneužitím dominantního postavení, c) v omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa Pig P2 žalobcem vůči společnosti Osinek až do výše 1.500 tun tekutého surového ocelářského železa denně z důvodu neuhrazení dodatečné faktury č. 130138/03 ze dne 18. 4. 2003 na dodávku tohoto zboží a dalších pohledávek vzniklých žalobci do 31. 1. 2004 z titulu dodávek tohoto zboží, je zneužitím dominantního postavení, a d) ve stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 odlišně pro odběratele - společnost Osinek a společnost ISPAT NOVÁ HUŤ a.s. (dále jen "INH"), jež by odpovídalo odlišnému charakteru obchodního vztahu k těmto dvěma odběratelům (majetkové propojení žalobce a INH, zajišťování dodávek vstupních surovin ze strany společnosti INH pro žalobce, rozdílná výše odběru surového tekutého ocelářského železa ze strany společnosti Osinek a společnosti INH, odlišný způsob plateb za odběry surového tekutého ocelářského železa), je zneužitím dominantního postavení.

Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže stanoví, cit.: "Dominantní postavení má na trhu soutěžitel nebo společně více soutěžitelů (společná dominance), kterým jejich tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích." Podle žalovaného je nesporné, že společnost VPO zaujímala vůči žalobci na relevantním trhu věcně vymezeném jako trh dodávek tekutého surového ocelářského železa v geografické oblasti Ostravska dominantní postavení. Samotná existence dominantního postavení není zákonem o ochraně hospodářské soutěže zakázána, porušením zákona je až zneužití takového postavení, a to na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů (§ 11 odst. 1 zákona). Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění před novelou zákonem č. 340/2004 Sb. umožňovalo soutěžitelům podat u Úřadu návrh na určení, zda určité jejich jednání je či není zneužitím dominantního postavení (obdobně ustanovení § 7 odst. 2 zákona, pokud jde o zakazy obsažené v § 3 odst. 1 zákona). Na základě takového návrhu Úřad zahájil správní řízení, jež ukončil rozhodnutím ve smyslu části třetí, oddílu 4 správního řádu. Dlužno podotknout, že tzv. určovací řízení nebylo řízením sankčním a mělo sloužit především k odstranění nejistot či pochybností soutěžitelů o souladu jejich jednání se zákonem o ochraně hospodářské soutěže, resp.

mělo přispět k větší právní jistotě účastníků hospodářské soutěže, nikoliv k vedení soudních sporů o závěrech Úřadu. V tomto spočíval úmysl zákonodárce a smysl takového řízení. Žalovaný poznamenává, že toto ustanovení bylo inspirováno komunitárním soutěžním právem, i když Evropská komise nepostupovala u žádostí tohoto druhu vydáváním formálních správních rozhodnutí, ale poskytovala svá stanoviska v té které věci prostřednictvím např. tzv. negativních osvědčení (negative clearance) nebo "uklidňujících dopisů" (comfort letter). V současnosti komunitární právo výslovnou právní úpravu institutu tzv. určovacího řízení již neobsahuje a v souladu s tím ji vypustila i novela zákona o ochraně hospodářské soutěže zákonem č. 340/2004 Sb.

Žalobce v žalobě namítá proti nesprávně vymezenému relevantnímu trhu a nesprávnému posouzení postavení žalobce na relevantním trhu, a to v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně hospodářské soutěže a se Sdělením Komise k vymezení relevantního trhu pro účely komunitárního soutěžního práva (publikováno v Úředním věstníku ES č. OJ C 372 dne 7. prosince 1997).

Ustanovení § 2 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže stanoví, cit.: "Relevantním trhem je trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedních území." Žalovaný při vymezení relevantního trhu z hlediska věcného vyšel ze skutečnosti, že tekuté surové ocelářské železo se vyrábí ve vysokých pecích redukcí železných rud pomocí koksu a struskotvorných látek a dalších přísad (strany 9 -10 rozhodnutí č.j. S 138/03-2331104-ORP). Hutní výrobci a zpracovatelé si zajišťují výrobu tekutého surového ocelářského železa pro vlastní potřebu zpravidla ve vlastním provozu. Tato praxe je dána charakterem daného zboží, když z technického hlediska není možné tekuté surové ocelářské železo odebírat z místa vzdáleného od hutnického závodu. V ostravském regionu však došlo v důsledku privatizace hutních společností k tomu, že tekuté surové železo pro společnosti INH a Osinek, respektive společnost VÍTKOVICE STEEL a. s. (dále jen "Vítkovice") je dodáváno právě společností VPO. Na základě zjištěných skutečností vymezil žalovaný relevantní trh jako trh dodávek tekutého surového ocelářského železa v oblasti Ostravska.

Pokud jde o námitku týkající se zastupitelnosti kontisliček s tekutým surovým železem, je třeba opakovaně zdůraznit (strany 7 - 8 napadeného rozhodnutí), že ukončení dodávek tekutého surového ocelářského železa do společnosti Osinek by znamenalo ukončení produkce vlastních kontisliček ve společnosti Vítkovice a ztrátu tržeb z jejich produkce, uzavření vlastní konvetové ocelárny a kontilití, omezení sortimentu společnosti Vítkovice a ztrátu zákazníků této společnosti. Standardně dodávané kontisličky nejsou rovněž vhodné pro výrobu veškerého sortimentu vyráběného společností Osinek. Nelze rovněž opomenout skutečnost, že tekuté surové ocelářské železo je vstupem pro výrobu kontisliček, a že kontisličky jsou výsledkem procesu zkujňování surového železa. Kontisličky a tekuté surové ocelářské železo mají tedy kvalitativně odlišné technické vlastnosti. Ze všech shora uvedených důvodů nelze proto kontisličky a tekuté surové ocelářské železo považovat za vzájemné

zastupitelné a tudíž vymezit relevantní trh zahrnující oba tyto druhy zboží a stanovit podíl žalobce na trhu dodávek vstupních surovin pro Vítkovice zahrnující dodavatele kontisliťků nejen z České republiky, ale i z Ukrajiny nebo Polska.

Žalobce je toho názoru, že požadavky společnosti Osinek, které žalovaný ve výrokové části b) II. napadeného rozhodnutí zhodnotil jako oprávněné, značně překračují míru nutně nezbytnou pro zajištění zdravého fungování hospodářské soutěže. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že aplikace principů stanovení kupní ceny dle Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatků č. 1, 2 a 3 je zneužitím dominantního postavení, neboť zakládá nerovné podmínky mezi smluvními stranami, tj. žalobcem a společností Osinek. Žalobci totiž předmětná smlouva umožňovala na základě těchto principů stanovit jednostranně a zpětně kupní cenu zboží, aniž by společnost Osinek mohla její stanovení jakkoli ovlivnit nebo ověřit. Absence takovýchto záruk pro odběratele způsobuje na jeho straně značnou míru ekonomické nejistoty. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí č.j. S 138/03-2331104-ORP však oproti tvrzení žalobce nestanoví, že jednání žalobce nebude možné hodnotit jako zneužití dominantního postavení na relevantním trhu za předpokladu, že by společností Osinek předkládal čtvrtletní výrobní kalkulace a přistoupil na stanovení maximální výše marže. Podle žalovaného je nalezení vhodného způsobu stanovení kupní ceny, který by představoval přiměřené obchodní podmínky pro obě smluvní strany, tj. jak pro žalobce, tak pro společnost Osinek, věcí dohody obou smluvních stran, kterou nelze nahradit autoritativním rozhodnutím instituce, kterou je žalovaný.

Dále žalobce poukazuje na specifické okolnosti dodávek tekutého surového železa do společnosti Osinek, které jsou dle jeho názoru natolik významné, že výrazně ovlivňují postavení zúčastněných subjektů v rámci jejich obchodního vztahu (popř. na trhu) a při opomenutí tyto okolnosti zohlednit, není vztah mezi žalobcem a společností Osinek zhodnocen objektivně správně. V důsledku specifčnosti obchodního vztahu mezi žalobcem a společností Osinek není dle názoru žalobce naplněn pojmový znak dominantního soutěžitele, a to možnost chovat se do značné míry nezávisle na jiných soutěžitelích. Otázkou závislosti žalobce na jeho odběratelích, resp. společnosti Osinek, se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí (strana 8) a dospěl k závěru, že právě z důvodů specifických okolností dodávek tekutého surového ocelářského železa je společnost Osinek s ohledem na vlastnosti této komodity existenčně závislá na dodávkách tekutého surového ocelářského železa od žalobce. Žalobce byl v daném okamžiku jediným možným dodavatelem tekutého železa pro společnost Osinek. Žalovaný ověřil, že nejbližším dalším výrobcem tekutého surového ocelářského železa je společnost TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a. s., od které však nebylo možné tekuté surové železo odebírat z technologických a bezpečnostních důvodů s okamžitou platností. Jak žalovaný dále zjistil, byla by tato alternativa spojena se značnými investičními náklady na straně společnosti Osinek a současně uskutečnitelná pouze v dlouhodobém časovém horizontu. Žalovaný proto vzhledem k tomu, že dodávky tekutého surového ocelářského železa nejsou zcela zastupitelné s dodávkami jiného zboží a pro společnost Osinek neexistovala v krátkodobém

horizontu možnost získat jiného dodavatele tekutého surového železa, v napadeném rozhodnutí uzavřel, že společnost Osinek byla na základě všech ve správním řízení zjištěných skutečnostech existenčně závislá na dodávkách tekutého surového ocelářského železa od žalobce.

Pokud jde o posouzení do jaké míry se žalobce může chovat nezávisle na svých odběratelích, zohlednil žalovaný, že žalobce dodává tekuté surové ocelářské železo společnosti INH, která odebírá převážnou část jeho výroby, a zároveň má možnost vyrábět pevné ocelářské a slévárenské železo pro externí odběratele. Z podkladů správního řízení žalovaný zjistil, že žalobce je schopen zpevnit ročně takový objem surového železa, který je vyšší než polovina ročního odběru společnosti Osinek. Výpadek dodávek tekutého surového železa do společnosti Osinek by tak žalobci sice způsobil určitý pokles příjmů a zvýšení fixních nákladů na výrobu surového železa, v souladu se shora uvedeným by však při zachování dodávek společnosti INH a možnosti dodávat externím odběratelům pevné surové železo neohrozil životaschopnost žalobce. K dané námitce lze tedy uzavřít, že žalobce se nachází v dominantním postavení, které mu umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích, resp. společnosti Osinek.

Podle názoru žalobce neprovedl žalovaný v rozporu s ustanoveními § 32 a násl. správního řádu žalobcem navrhané důkazy, jejichž provedení bylo pro správné rozhodnutí nezbytné.

Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný se velmi detailně v prvostupňovém i druhostupňovém rozhodnutí zabýval otázkou možné zastupitelnosti kontislitků a tekutého surového ocelářského železa. Na základě ve správním řízení zjištěných skutečností však dospěl k závěru, že zastupitelnost těchto druhů zboží dána není, tj. relevantní trh nelze pro účely správního řízení č.j. S 138/03 vymezit tak, aby jeho součástí byly dodávky jak kontislitků, tak i tekutého surového ocelářského železa. Žalovaný si k dané problematice obstaral dostatek důkazních prostředků ke zjištění skutečného stavu věci, tj. pro konstataci nezaměnitelnosti kontislitků a tekutého surového ocelářského železa. Neprovedení dalších důkazů, které navrhoval žalobce, a to jak znaleckého posudku, tak vyžádání si doplňujících informací od společnosti Osinek, nebylo v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu, neboť správním orgánem prvního stupně i druhého stupně byly tyto navrhané důkazy pro rozhodnutí shledány nadbytečnými.

Pokud jde o námitku týkající se přiměřenosti ceny tekutého surového železa, odkazuje žalovaný v podrobnostech na napadené rozhodnutí (strany 9 - 11) a rozhodnutí č.j. S 138/032331104-ORP (strana 20). Obě tato rozhodnutí konstatovala, že předmětem správního řízení vedeného v dané věci není otázka posouzení přiměřenosti výše ceny. Předmětem správního řízení bylo posouzení, zda jednání spočívající v navýšení ceny tekutého surového železa v prvním čtvrtletí roku 2003 bylo zneužitím dominantního postavení žalobce či nikoli.

K navrhovaným výsledkům žalovaný uvádí, že se jednalo o návrhy nad rámec již zjištěného skutkového stavu věci. Nezbytné informace získal totiž žalovaný od společnosti TRINECKÉ ŽELEZÁRNY, a. s. již v průběhu správního řízení ze záznamu o poskytnutí informací dle ustanovení § 21 odst. 4 a 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže (listy 605 - 606 správního spisu) a ze zaslaných písemných podkladů. Návrh žalobce nebyl proto shledán jako odůvodněný. Obdobné lze uvést ohledně návrhu na výsledk soudního znalce Doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, Csc. Součástí spisu správního řízení (listy 925 - 936) je posudek vypracovaný právě tímto znalcem. Žalovaný tento posudek v rámci správního řízení hodnotil a při vydání rozhodnutí k němu přihlédl. Profesní závěry soudního znalce byly tedy žalovanému z daného posudku dostatečně známy.

Ke stanovisku Ministerstva financí ČR lze uvést, že toto bylo vyžádáno žalovaným k opakovaným žádostem žalobce. Ministerstvo financí je jediným oprávněným orgánem státní správy k dohledu nad dodržováním zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. K žádosti žalovaného ministerstvo ve svém dopise ze dne 22. 7. 2004 č.j. 16/89541/2004-165 (listy 1233 - 1234 správního spisu) sdělilo, že provedenou kontrolou oprávněnosti postupu prodávajícího, tj. žalobce, ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o cenách při sjednávání cen u dodávek tekutého surového železa nebylo v této společnosti zjištěno porušení cenových předpisů. Zvýšení prodejních cen tekutého surového ocelářského železa nepřineslo společnosti VPO nepřiměřený hospodářský prospěch, resp. společnost VPO neuplatňovala neoprávněné náklady ani nepřiměřený zisk. Žalovaný tedy uzavřel, pokud společnosti VPO nepřináší její jednání nepřiměřený hospodářský prospěch na základě neoprávněných nákladů a nepřiměřeného zisku, lze mít za to, že cena požadovaná společností VPO je přiměřená. Sluší se však připomenout, že předmětem správního řízení č.j. S 138/03 nebylo posouzení výše ceny tekutého surového ocelářského železa, neboť tato otázka nespadá do zákonné pravomoci žalobce, nýbrž posouzení, zda jednání společnosti VPO spočívající v navýšení ceny tekutého surového železa v 1. čtvrtletí roku 2003 bylo zneužitím dominantního postavení společnosti VPO podle zákona o ochraně hospodářské soutěže či nikoli.

Podle názoru žalobce žalovaný zcela pominul argumentaci týkající se principů veřejné podpory poskytnuté společnosti INH a jejich vlivu na výši ceny tekutého surového železa. K tomu lze uvést, že ani žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nestanoví, že by žalobce měl dodávat své zboží za cenu, která by byla podnákladová. Rozhodnutí žalovaného konstatují toliko, že omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa společností Osinek ze strany žalobce by za podmínek, jež uvádí právě žalobce ve svém návrhu na určení, bylo zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil skutkovou stránku věci, zejména nesprávně zhodnotil vztah obsahu Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění

dodatků č. 1, 2 a 3 a nutných omezení dominantního soutěžitele z titulu ochrany hospodářské soutěže a nesprávně zhodnotil důvody pro omezení dodávek tekutého surového železa.

Pokud jde o posouzení návrhu žalobce tak, jak je uveden ve výrokové části b) napadeného rozhodnutí, dospěl žalovaný (strana 14 rozhodnutí č.j. S 138/03-2331104-ORP; strana 10 napadeného rozhodnutí) k závěru, že principy obsažené v Kupní smlouvě č. 002/2002 ve znění dodatku č. 1, 2 a 3 umožňují žalobci jednostranně a zpětně stanovit kupní cenu tekutého surového ocelářského železa, aniž by pro společnost Osinek jako odběratele zboží existovaly jakékoli záruky, že výše výsledné dodatečně stanovené ceny tohoto zboží odpovídá skutečným nákladům dodavatele a přiměřené marži. Aplikaci principů stanovení kupní ceny proto žalovaný zhodnotil jako zneužití dominantního postavení, neboť zakládá nepřiměřené podmínky mezi smluvními stranami. Není však pravdou, že by napadené rozhodnutí konstatovalo, že jedinou možnou zárukou přiměřenosti kupní ceny tekutého surového ocelářského železa ohledně její výše pro společnost Osinek je předkládání výrobních kalkulací nebo stanovení maximální výše marže žalobce. Podle žalovaného je nalezení vhodného způsobu stanovení kupní ceny, který by představoval přiměřené obchodní podmínky pro obě smluvní strany, tj. jak pro žalobce, tak pro společnost Osinek, věcí dohody obou smluvních stran - zde žalovaný odkazuje i na bod III. tohoto vyjádření.

K námitkám proti nesprávnému zhodnocení významu nehrzení části kupní ceny dle výrokové části c) napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že v kontextu všech ve správním řízení zjištěných skutečností dospěl k závěru posoudit jednání žalobce spočívající v omezení; dodávek tekutého surového ocelářského železa společnosti Osinek až do výše 1.500 tun denně z důvodu neuhrazení části kupní ceny za dodané tekuté surové železo jako zneužití dominantního postavení k újmě společnosti Osinek, Vítkovice a ostatních odběratelů jejích výrobků. Činil-li průměrný denní odběr tekutého surového železa společností Osinek cca 1.900 tun, pak žalobcem navrhované omezení dodávek až o 1.500 tun denně by představovalo omezení až o 80 %. Žalovaný je toho názoru, že omezení dodávek až o 80 % by bylo ve výrazném nepoměru k neuhrazení dodatečné faktury za dodávku tekutého železa č. 130138/03 ze dne 18. 4. 2003, případně k hrazení cca 84,75 % v roce 2003 a v roce 2004 cca 92,75 -194,75 % výrobních nákladů tekutého surového železa. Tyto závěry žalovaného plně korespondují se závěry obsaženými v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j 2 A 12/97-20 ve věci žaloby podané společností Znojma, a. s., cit.: "Porušení § 9 odst. 3 písm. a) zákona je shledáno ve vynucování nepřiměřených podmínek, jež jsou v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění, a které působí újmu soutěžitelům, resp. spotřebitelům. ... reakce žalobce vybočila z mezí fair chování monopolisty na trhu, neboť adekvátní reakcí je uplatnění peněžních sankcí, nebo, a to nelze vyloučit, včas avizovaná pohružka vypovězení obchodních vztahů, avšak při zachování přiměřeného časového předstihu...".

Žalobce namítá rozporuplnost mezi výrokem ad a) a ad b) žalobou napadeného rozhodnutí v rozporu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 47 správního řádu.

Předmětem posouzení výrokové části a) napadeného rozhodnutí bylo, zda stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 žalobcem v porovnání s cenou za čtvrté čtvrtletí roku 2002 ve vztahu ke společnosti Osinek je či není zneužitím dominantního postavení. Z podkladů, jež jsou součástí spisového materiálu žalovaný zjistil, že žal obce zachoval v kalkulovaných kupních cenách za tunu tekutého surového ocelářského železa v období 1. a 2. čtvrtletí roku 2003 srovnatelnou míru zisku jako v předchozím období a zásadně nezměnil ani výši vlastních zpracovacích nákladů. Žalovaný dospěl k závěru, že navýšení kupní ceny žalobcem v období 1. a 2. čtvrtletí roku 2003 oproti 4. čtvrtletí roku 2002 bylo způsobeno navýšením ceny vstupů ze strany společnosti INH (strany 216 a 217 správního spisu), nikoli proti soutěžním jednáním žalobce. Předmětem správního řízení č.j. S 138/03 bylo určení jednání navrhovatele-žalobce, nikoliv společnosti INH. Přesto žalovaný z vlastního podnětu zahájil se společností INH 18. 10.2004 správní řízení právě za účelem zjištění, zda jednání při navyšování cen společností INH při dodávkách vstupních surovin pro výrobu tekutého surového ocelářského železa žalobce bylo v souladu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Rozhodnutím č.j. S 148/041554/05-0HS ze dne 7. 2. 2005. Úřad toto řízení podle ustanovení § 30 správního řádu zastavil, neboť dospěl k závěru, že společnost INH zákon o ochraně hospodářské soutěže neporušila. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.2.2005.

Předmětem posouzení výrokové části b) napadeného rozhodnutí byly principy, které upravují způsob, jakým žalobce a společnost Osinek sjednávají cenu. Zhodnocením všech ve správním řízení zjištěných skutečností žalovaný dospěl k závěru, že aplikace principů stanovení ceny tekutého surového ocelářského železa podle Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatků č. 1, 2 i 3 představuje zneužití dominantního postavení. Principy zde stanovené jsou totiž pro společnost Osinek z důvodů již výše uvedených nevýhodné a nepřiměřené. Tato skutečnost však nikterak neodporuje závěru, že na základě principů stanovených Kupní smlouvou č. 002/2002 ve znění dodatků č. 1, 2 a 3 byla v konkrétním případě stanovena kupní cena přiměřená hodnotě daného zboží.

Pokud jde o žalobcem uváděnou námitku nevydání napadeného rozhodnutí ve lhůtě stanovené v ustanovení § 49 správního řádu, konstatuje žalovaný, že se jedná o procesní lhůty, které mají pořádkový charakter, a jejich nedodržení není ve správním řízení spojeno s žádnými procesními následky s výjimkou možné aplikace ustanovení § 50 správního řádu, kterážto situace však v daném případě nenastala. Žalovaný současně zdůrazňuje, že není pravdou tvrzení žalobce, že během řízení o rozkladu nečinil žalovaný žádné úkony. Nejen žalobce, ale i společnost Osinek totiž opakovaně doplňovali do spisu správního řízení různé listiny, které žalovaný podrobně studoval a vyhodnocoval závěry v nich obsažené v kontextu všech důkazů obsažených ve spise správního řízení. Na základě všech ve správním řízení zjištěných skutečností, které byly žalovaným hodnoceny jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, pak žalovaný dospěl k závěru, jenž je obsažen ve výroku napadeného rozhodnutí.

Podle názoru žalobce přiznal žalovaný společnosti Osinek postavení účastníka předmětného správního řízení, přestože pro přiznání nebyly splněny podmínky dle ust. § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, a současně žalobce nebylo rozšíření okruhu účastníků řízení řádně informován.

Ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění před novelou zákonem č. 340/2004 Sb. stanoví, cit.: "Účastníkem řízení je ten, o jehož právech nebo povinnostech stanovených tímto zákonem má být v řízení rozhodnuto. Úřad může přiznat postavení účastníka řízení i osobě, jejíž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu vydaným podle tohoto zákona podstatně dotčeny, pokud tato osoba před ukončením řízení o přiznání postavení účastníka řízení Úřad požádá.". Zákon o ochraně hospodářské soutěže před novelou tedy konstruoval takové pojetí účastníka řízení, že je jím pouze ten, o jehož právech a povinnostech stanovených tímto zákonem má být rozhodnuto, případně jím může být také ten, kdo prokáže, že jeho práva a povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu podstatně dotčeny a o přiznání účastenství před ukončením řízení Úřad požádá. Žalovaný se v průběhu správního řízení podrobným způsobem zabýval přezkumem splnění požadavků zákona, zejména pak, zda práva nebo povinnosti společnosti Osinek mohla být rozhodnutím žalovaného ve věci podstatně dotčena. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že výsledek správního řízení, jenž je obsažen v žalobou napadeném rozhodnutí, významným způsobem determinuje právo společnosti Osinek, aby vůči ní nebylo jednání žalobce - dominantního soutěžitele realizováno, pakliže by žalovaný v předmětném řízení o určení shledal takové jednání jako protiprávní. K porušení ustanovení § 21 odst. 1, věta druhá zákona podle názoru žalovaného nedošlo.

Poté, co bylo společnosti Osinek postavení účastníka řízení přiznáno rozhodnutím č.j. R 27/2003 ze dne 17. 12. 2003, vydal žalovaný dne 7. 1. 2004 rozhodnutí č.j. R 34/2003 doručené žalobci prostřednictvím právního zástupce, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu č.j. S 138/03-5510/03-ORP ze dne 10. 10. 2003 a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí prvostupňovému orgánu, právě z důvodu přiznání účastenství společnosti Osinek tak, aby byla zajištěna rovná procesní práva obou účastníků předmětného správního řízení. Žalobce byl tedy informován o rozšíření okruhu účastníků správního řízení v bezprostřední návaznosti na zmíněné rozhodnutí žalovaného, když žalovaný na okraj ještě poznamenává, že obě rozhodnutí se samozřejmě stala součástí správního spisu, do něhož žalobce nahlížel.

Žalobce se dále domnívá, že společnost Osinek byla v průběhu správního řízení č.j. S138/03 oproti žalobci procesně zvýhodněna v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu. Jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí (strana 12), má správní orgán povinnost dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním ať již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či rozhodnutí o rozkladu v případě doplnění dokazování, mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění (§ 33 odst. 2 správního řádu). Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci svého doplnění k vyjádření k podkladu rozhodnutí zaslal Úřadu cenovou analýzu ATKINS (list 1087 správního spisu). Tento nový důkaz, který

se stal součástí správního spisu, zaslal Úřad druhému účastníku řízení, tj. společnosti Osinek na vědomí s možností se k němu vyjádřit podle § 33 odst. 2 správního řádu (list 1089 správního spisu). K žádosti společnosti Osinek byla prodloužena lhůta pro vypracování vyjádření k předmětné cenové analýze. Vyjádření společnosti Osinek (listy 1118 - 1122 správního spisu) zaslal žalovaný následně dne 7. 4. 2004 žalobci, aby měl možnost se s ním řádně seznámit (list 1123 správního spisu). Důvodem pro postup Úřadu spočívající odmítnutí stanovení lhůty pro vyjádření se k vyjádření společnosti Osinek k cenové studii bylo nejen, že vyjádření společnosti Osinek neobsahovalo žádné nové skutečnosti či návrhy, pouze shrnovalo údaje, které dle jejího názoru z tohoto podkladu vyplývají, ale i skutečnost, že by bylo neúčelné prodlužovat dále správní řízení za situace, kdy na základě správního uvážení dospěl žalovaný k závěru, že ani předmětná cenová studie ATKINS ani vyjádření společnosti Osinek k této studii neobsahují žádné nové skutečnosti. Žalovaný však podotýká, že k vyjádření společnosti Osinek k cenové studii, kterou žalovanému sám poskytl, se vyjádřil v rámci řízení o rozkladu.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Osoba zúčtštěná na řízení, společnost Osinek, a.s. uvedla ve svém vyjádření, že žalobce žalobou napadá výroky b) II., c) a d) napadeného rozhodnutí. Těmito výroky bylo - zjednodušeně řečeno - konstatováno, že některá jednání žalobce (konkrétně aplikace principů stanovení kupní ceny na základě kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatků č. 1, 2 a 3; výrazné omezení dodávek společnosti tekutého surového ocelářenského železa společnosti Osinek a realizace dodávek daného zboží společnosti Osinek za jinou cenu než společnosti MSO) představují, resp. by představovala zneužití jeho dominantního postavení na trhu tekutého surového ocelářenského železa v oblasti Ostravska.

Relevantní trh byl Úřadem správně vymezen jako trh tekutého surového ocelářenského železa v oblasti Ostravska. Tvrzení žalobce o údajné možnosti nahradit tekuté surové ocelářenské železo tzv. kontislitky je nepravdivé, a to zejména z těchto důvodů:

Kontislitky nejsou substitutem tekutého surového železa a žalobce, když tvrdí opak, pomíjí řadu zásadních skutečností. Nahrazení tekutého surového železa by totiž nutně vedlo k ukončení vlastní produkce konstislitků ve společnosti VÍTKOVICE STEEL, a.s. (dále jen "VS"; v rozhodné době dceřiná společnost osoby zúčtštěné), ztrátě tržeb z jejich prodeje, uzavření konvertorové ocelárny a kontilití a ztráty souvisejících investic do nich vložených. Kontislitky je totiž sice možno v určitém rozsahu používat ve válcovně, avšak nikoli v ocelárně. Žalobce, když hovoří o údajné zaměnitelnosti kontislitků a tekutého surového železa, tuto skutečnost záměrně pomíjí a účelově omezuje reálné uplatnění tekutého surového železa. Navíc ani co se týče použitelnosti kontislitků ve válcovně, nejsou tvrzení žalobce pravdivá. Válcování z kontislitků by totiž neumožňovalo vyrábět potřebný rozsah produktového sortimentu,

ale jen mnohem užší portfolio výrobků. Výroba válcovny by byla také mnohem méně flexibilní a nebyla způsobilá reagovat efektivně na požadavky zákazníků. Ani v tomto omezeném ohledu tak nelze hovořit o zaměnitelnosti daných produktů. Ostatně navíc platí, že tekuté surové železo je surovinou pro výrobu kontislitků (což žalobce záměrně zcela pomíjí), přičemž i v souladu s ustálenou evropskou praxí se trhy surovin vymezují jako samostatné relevantní trhy ve vztahu k trhům produktů či meziproductů. Tvrzení žalobce o tom, že údajně nemá dominantní postavení na trhu, je chybné. Žalobce je opírá jen o dva argumenty. První spočívá na polemice s vymezením relevantního trhu, což však bylo již vyvráceno shora. Druhý pak spočívá na tvrzení o údajné vzájemné závislosti mezi jím a společností Osinek. K doložení dominantního postavení žalobce na vymezeném relevantním trhu uvádí společnost Osinek toto: Společnost VPO měla na vymezeném relevantním trhu monopolní postavení (její produkce odpovídá 100% všech prodejů na trhu), a byla tak nevyhnutelným obchodním partnerem společnosti Osinek, která na ní byla, co se týče dodávek tekutého surového železa, existenčně závislá. Již jen tyto skutečnosti samy o sobě postačují k závěru o existenci dominantního postavení na trhu; v případě monopolu ostatně ani o jiné postavení jít nemůže. To dokládá i konstantní rozhodovací praxe evropských institucí. Tvrzení o tom, že existenční závislost je oboustranná, je absurdní. O existenční závislosti společnosti Osinek, resp. VS, na dodávkách tekutého surového železa z vysokých pecí nemůže být pochyb, když daná surovina je nezbytná pro navazující ocelářenskou výrobu a alternativní dodavatel neexistuje. Opačně tomu však nebylo (a není). Převážnou většinu produkce vysokých pecí v rozhodné době odebírala společnost MSO (tehdy ještě jako ISPAT Nová Huť, a.s.). Navíc vyrobené surové železo je možno i zpevňovat a následně umísťovat na trh. Případné nepříjemnosti spojené se snížením odběru ze strany společnosti Osinek žalobce nemístně zveličuje. Navíc jsou založené jen na umělé a vykonstruované izolaci společnosti VPO od koncernu, jehož je nedílnou součástí a s nímž tvoří jednu hospodářskou jednotku. Údajné finanční a provozní obtíže na straně VPO nelze posuzovat izolovaně, ale v kontextu hospodářské pozice a jednání celého koncernu, tj. zejména včetně společnosti MSO. Je zjevné, že v takovém případě nelze o žádných problémech na straně dominantního soutěžitele vůbec hovořit, když navíc taktika spočívající v předražování klíčové vstupní suroviny a omezování jejich dodávek byla součástí strategie koncernu Mittal (do něhož VPO i MSO v rozhodné době náležely), jak poškodit svého konkurenta a případně jej v konečném důsledku převzít, o což se daný koncem neúspěšně pokoušel. Každopádně je nutno v tomto ohledu uvést, že § 10 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže pro závěr o existenci , dominantního postavení nevyžaduje absolutní nezávislost na soutěžitelích a spotřebitelích, , ale nezávislost "ve značné míře", což je určitý nižší kvantitativní stupeň, o jehož naplnění nemůže být v předmětném případě dle názoru společnosti Osinek pochyb. Na doplnění výše uvedeného společnost Osinek ještě navíc poznamenává, že tržní sílu žalobce a jeho nezávislost na společnosti Osinek ostatně dokresluje i jeho faktické chování, když ten nejenže přijetím dodatku č. 3 ke kupní smlouvě č. 002/2002 prosadil vypuštění určitých v té době existujících smluvních záruk proti jednostrannému diktování ceny, ale i posléze ve své veškeré činnosti nezávislost na společnosti Osinek dokládal svým nátlakovým postupem. Ten spočíval zejména v opakovaných hrozbách omezováním i zastavováním dodávek , jejich faktickou realizací v lednu a únoru 2004 , což je

v současné době předmětem šetření Úřadu v řízení vedeném pod sp. zn. S 25/04, a posléze donucením společnosti Osinek k faktickému akceptování mechanismu stanovování ceny, kdy mu její výši sděloval žalobce ryze jednostranně, bez jakéhokoli odůvodnění a možnosti negociace.

Účelovost tvrzení žalobce o absenci jeho dominantního postavení ostatně plyne i z faktu, že návrh na určení dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění před novelou č. 340/2004 Sb., měl smysl jen v momentě, kdy jej podával dominantní soutěžitel. Když tedy společnost VPO příslušný návrh podala, musela předpokládat, že na trhu zaujímá dominantní postavení. Její stávající snahu toto své postavení nyní popřít nelze proto vnímat jinak, než jako ryze účelovou reakci na to, že od Úřadu nezískala odpověď, ve kterou zřejmě doufala.

Tvrzení žalobce, že Úřad pochybil, když neprovedl některé jím navrhované důkazy, resp. že se neadekvátně zabýval s některou jím uváděnou argumentací, je nesprávné. V tomto směru je možno obecně odkázat na vyjádření žalovaného z 30.5. 2005 (konkrétně jeho čl. IV.), kde se k daným nesmyslným tvrzením Úřad dostatečně vyjadřuje. Ve stručnosti lze k tvrzením žalobce shrnout toto:

Úřad provedl dostatek důkazů k tomu, aby si jako specializovaný správní úřad mohl učinit kvalifikovaný úsudek o nezaměnitelnosti kontislitků a tekutého surového železa, kterýžto také náležitě odůvodnil. Provádění dalších důkazů v tomto směru nebylo potřeba, bylo by zcela nadbytečné a tato skutečnost plyne z napadeného rozhodnutí nade vší pochybnost.

Není pravdou, že by se žalovaný nezabýval argumenty žalobce. Žalovaný se zabýval těmi argumenty žalobce, které byly z hlediska předmětu řízení relevantní. V tomto směru se též vypořádal i s účelovou námitkou o údajném nucení společnosti VPO k předkládání jejích důvěrných informací.

Obdobně ani další návrhy na důkazy, kterých se žalobce dovolává, nebyly k posouzení věci potřeba a toto je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé.

Argumenty o údajném nevypořádání se s námitkou, že je společnost VPO nucena prodávat své zboží za podnákladové ceny, že by tak porušovala principy veřejné podpory a že by se tak dostala do "kritické finanční situace", jsou nesprávné až absurdní. Opět se odvíjejí pouze od účelové separace společnosti VPO od koncernu, do něhož náležela, jako kdyby představovala samostatného, zcela nezávislého soutěžitele. Přitom však VPO v rozhodné době náležela do jedné hospodářské jednotky přinejmenším se svou mateřskou společností MSO. S MSO byla VPO vlastnicky, personálně, technologicky i ekonomicky provázána do takové míry, že její vlastní existence byla dle prohlášení auditora plně závislá na společnosti MSO (viz výrok auditora ve výroční zprávě VPO za r. 2002, opakovaný i v dalších zprávách; ve spise správního řízení). MSO dodávala naprostou většinu výrobních vstupů pro

produkcí tekutého surového železa. Údajná ztráta na straně VPO tak mohla být jen důsledkem umělého navyšování ceny vstupů dodávaných VPO ze strany MSO, a tedy důsledkem realizace zisku daným koncernem, avšak u jiné jeho složky. O "podnákladovosti cen" či o "kritické finanční situaci" tak nelze vůbec smysluplně hovořit, je-li zohledněn shora popsaný ekonomický kontext a učiněno zřejmým, že dominantním soutěžitelem nebyla izolovaně společnost VPO. To je markantní zejména s ohledem na dnešní situaci, kdy existuje i po právní stránce již jen jedna entita - MSO. Ze soutěžně-právního hlediska by totiž bylo absurdní a v rozporu s českým i evropským právem, kdyby se posuzování jednání dominantního soutěžitele mělo lišit za situace před sloučením VPO do MSO a po něm, když výrobní proces i ekonomická realita se nijak nemění. Pokud předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí v tomto směru v něčem pochybil, bylo to tím, že výše popsaný kontext nezohlednil dostatečně, a to ve vztahu k výroku pod písmenem a) napadeného rozhodnutí, jak to ostatně společnost Osinek namítá v žalobě vedené u nadepsaného soudu pod sp. zn. 31 Ca 23/2005.

Ohledně argumentace VPO týkající se proporcionality při regulaci dominantního postavení na relevantním trhu má společnost Osinek za to, že požadavky, aby VPO účtovala pouze cenu, která není zcela zjevně nepřiměřená a zakládá se na oprávněných nákladech včetně přiměřeného zisku dotčeného integrovaného hutního výrobce (tj. v rozhodné době hospodářská jednotka zahrnují vedle VPO i MSO), aby způsob výpočtu dané ceny náležitým způsobem dokladovala, aby se zdržela vynucování nepřiměřených smluvních podmínek (zejména včetně požadavku na jednostranné stanovování ceny), a aby bez objektivně ospravedlnitelných důvodů neomezovala nebo nezastavovala dodávky pro společnost Osinek jsou požadavky minimálními, které by byly přiměřené i při relativně nízkém stupni dominance, natož pak při dominanci rovnající se faktickému monopolu.

Sdělování údajů o kalkulaci ceny železa a omezení výše tvorby zisku samozřejmě není jedinou metodou, jak shora popsané právní požadavky zajistit, a žalovaný to ostatně nikde v jeho rozhodnutí netvrdí. Současně je však nepřijatelná situace, ke které došlo v důsledku přijetí dodatku č. 3 ke kupní smlouvě č. 002/2002, a kterou prosazuje VPO, tzn. že by tato mohla jednostranně a zcela netransparentně diktovat společnosti Osinek cenu předmětného zboží bez jakékoli možnosti ověření její oprávněnosti. Společnost Osinek sama navrhovala v rámci vyjednávání alternativní, transparentní a férový mechanismus stanovování ceny, který by se odvíjel od stranám známé referenční nákladové báze a indexace na základě v odvětví běžně dostupných údajů. Tento mechanismus však VPO bez odůvodnění odmítla a se smysluplnou alternativou nepřišla.

Ve světle výše uvedeného lze shrnout, že Úřad správně konstatoval, že aplikace principů stanovení kupní ceny na základě smlouvy č. 002/2002 ve znění jejího dodatku č. 3 je zneužitím dominantního postavení, o ničem jiném v tomto směru Úřad nerozhodoval a ani rozhodovat nemohl, jak nemístně tvrdí žalobce, když se snaží navodit dojem, že žalovaný rozhodl o tom, že společnost VPO musí něco konat. Úřad pouze v souladu se zákonem konstatoval, že jednání popsané v návrhu VPO by bylo zneužitím dominantního postavení.

Je pravdou, že výrok a) napadeného rozhodnutí je v určitém ohledu nekonzistentní s výrokem pod písmenem b) bod II. Tato nekonzistence je však dána pouze tím, že výrok pod písmenem a) je nezákonný a věcně nesprávný a je jako takový napadán společností Osinek správní žalobou v řízení u nadepsaného soudu vedeném pod sp. zn. 31 Ca 23/2005. Důsledkem namítané nekonzistence pak nemůže být zrušení výroku b) II. (jak to navrhuje žalobce), ale zrušení výroku a) (jak to navrhuje společnost Osinek).

Případné porušení § 49 původního správního řádu nemůže mít za následek konstataci nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jelikož se jedná jen o pořádkovou lhůtu. Pokud se společnost VPO domnívala, že jí byla postupem Úřadu způsobena škoda, měla se obrátit na civilní soud s žalobou na náhradu škody v důsledku nesprávného úředního postupu.

Tvrzení o tom, že společnosti Osinek bylo přiznáno postavení účastníka řízení v rozporu se zákonem, je chybné. Společnost Osinek uvedla detailně důvody, proč jí předmětné postavení přiznáno být mělo a nemá k nim co dodávat (blíže v tomto směru viz rozklad společnosti Osinek ze dne 9.9. 2003 proti rozhodnutí Úřadu č.j. S 138A/03-4515/03-ORP z 26.8.2003 a rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 27/2003 z 17.12. 2003, kterým bylo tomuto rozkladu vyhověno). Tvrzení žalobce o údajném nerespektování rovnosti ze strany účastníků předmětného správního řízení je zmatečné a nesmyslné.

Soud si od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu, jehož obsahem je zejména prvostupňové správní rozhodnutí č.j. S 138/03-2331/04-ORP, ze dne 8.4.2004, dále druhostupňové správní rozhodnutí č.j. R 34/2003, ze dne 7.1.2004, kterým bylo citované prvostupňové správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena úřadu k novému projednání, dále druhé prvostupňové rozhodnutí žalovaného č.j. S 138/03-5510/03-ORP, ze dne 10.10.2003 a druhé druhostupňové správní rozhodnutí č.j. R 29/2004, ze dne 13.1.2005.

Krajská soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věci přitom nařídil jednání vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Žaloba je částečně důvodná.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, kde žalobce tvrdí, že mezi výroky a) a b) II., napadeného rozhodnutí existuje vnitřní rozpornost. Ve výroku a) je uvedeno, že jednání žalobce spočívající ve stanovení kupní ceny tekutého surového ocelárenského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 vůči společnosti Osinek, a.s., není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zák. č. 143/2001 Sb., o

ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů. Ve výroku b) II. je uvedeno, že jednání žalobce spočívající v aplikaci principů ustanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29.4.2002, dodatku č. 2 ze dne 23.7.2002 a dodatku č. 3 ze dne 27.12.2002 a v návrhu kupní smlouvy č. 02/2003 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zák. č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti Osinek, a.s.

Jak soud zjistil, předmětem posouzení výrokové části a) napadeného rozhodnutí bylo, zda stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 žalobcem v porovnání s cenou za čtvrté čtvrtletí roku 2002 ve vztahu ke společnosti Osinek, a.s. je či není zneužitím dominantního postavení. Na druhé straně je předmětem posouzení výrokové části b) II. napadeného rozhodnutí byly principy, které upravují způsob, jakým žalobce a společnost Osinek, a.s. sjednávají předmětnou cenu. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zhodnocením všech ve správním řízení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že aplikace principů stanovení ceny tekutého surového ocelářského železa dle kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatku č. 1, 2 i 3 představuje zneužití dominantního postavení. Principy zde stanovené jsou pro společnost Osinek, a.s. z důvodů uvedených nevýhodné a nepřiměřené. Dle závěru žalovaného tato skutečnost nikterak neodporuje závěru, že na základě principů ustanovených kupní smlouvou č. 002/2002 ve znění dodatku č. 1, 2 a 3 byla v konkrétním případě stanovena kupní cena přiměřená hodnotě daného zboží. S tímto vyjádřením však nelze zásadně souhlasit. Je třeba uvést, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že aplikace principů zakotvených v kupní smlouvě č. 002/2002 ze strany žalobce představuje zneužití dominantního postavení, na druhé straně však ve výroku a) dospěl k závěru, že stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 není zneužitím dominantního postavení ze strany žalobce, existuje mezi těmito dvěma výroky zcela evidentní logický rozpor. Pokud žalobce stanovil kupní cenu předmětného železa za první čtvrtletí roku 2003 na základě principů citované kupní smlouvy č. 002/2002 a žalovaný dospěl k závěru, že toto stanovení kupní ceny není zneužitím dominantního postavení, je to zcela v rozporu s výrokem pod písm. b) II. Je nepochybné, že žalobce vždy aplikoval principy zakotvené v předmětné kupní smlouvě č. 002/2002 při stanovení kupní ceny za předmětné dodávky a pokud tyto principy jsou v rozporu se zákonem, nemůže být žádné stanovení kupní ceny na základě této kupní smlouvy v souladu se zákonem. Dokonce i zúčastněná osoba připustila, že výrok a) je v určitém ohledu nekonzistentní s výrokem pod písm. b) II. Zúčastněná osoba tvrdí, že výrok pod písm. a) je nezákonný a věcně nesprávný. Na základě uvedených skutečností tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není konzistentní a srozumitelné, neboť výrok a) a výrok b) II. je zcela v rozporu. Dále je třeba poukázat na to, že uvedené výroky, které jsou zcela v rozporu, tedy výroky pod písm. a) a písm. b) II., navazuje i výrok c), napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že jednání žalobce spočívající v omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa Pig P2 společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s., společnosti Osinek, a. s. až do výše 1.500 t

tekutého surového ocelářského železa denně z důvodu neuhrazení dodatečné faktury č. 130138/03 ze dne 18.4.2003 za dodávku tohoto zboží a dalších pohledávek vzniklých společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. do 31.1.2004 z titulu dodávek tohoto zboží, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zák.č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti Osinek, a.s., společnosti VÍTKOVICE STEEL, a.s. a odběratelů jejich výrobků. Z uvedeného vyplývá, že je nepochybné, že předmětná faktura č. 130138/03 ze dne 18.4.2003 se týkala také dodávek železa za první čtvrtletí roku 2003. Stanovená cena v předmětné faktuře tedy byla stanovena opět na základě kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatku č. 1, 2 a 3. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže tedy rozhodl, že omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa z důvodu neuhrazení předmětné faktury je zneužitím dominantního postavení, avšak jak již bylo uvedeno shora, předmětná cena byla stanovena na základě aplikací principů v kupní smlouvě č. 002/2002 ve znění předmětných dodatků, kdy žalovaný, resp. předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na jedné straně uvedl, že aplikace těchto principů je zneužitím dominantního postavení, avšak stanovení kupní ceny za předmětné období čtvrtletí roku 2003 není zneužitím dominantního postavení. Soud má tedy za to, že tento výrok – tedy výrok pod písm. c), souvisí s výroky pod písm. a) a b) II., a vzhledem k tomu, že soud shledal, že předmětné výroky pod písm. a) a b) II. jsou v jednoznačném rozporu, nezbylo soudu, než rozhodnout tak, že zruší výroky pod písm. a), b) II. a c), neboť všechny tyto výroky spolu jednoznačně souvisí a nelze rozhodnout o některém výroku zvlášť. Je pravdou, že žalobce ve své žalobě napadá pouze výroky pod písm. b) II., c) a d). Jak již však bylo uvedeno shora, výroky pod písm. a), b) II. a c) spolu jednoznačně souvisejí, a proto soud přistoupil k tomu, že uvedené výroky ze shora uvedených důvodů zrušil, a to z úřední povinnosti (pokud jde o výrok napadeného rozhodnutí pod písm. a)), i přesto že výrok pod písm. a) nebyl napaden žalobou, neboť tyto výroky nelze od sebe oddělit.

Žalobce se žalobou domáhal také zrušení napadeného rozhodnutí ve výrokové části pod písm. d). Žalobce se v žalobě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí v bodech b) II., c) a d), avšak pokud jde o předmětný výrok pod písm. d), poukazoval na nezákonnost zcela obecně v souvislosti se všemi napadenými výroky. Skutkově však neuvedl jeden konkrétní důvod, ve kterém by spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v části pod písm. d). V této části napadeného rozhodnutí se jednalo o určení, zda případné stanovení kupní ceny tekutého surového železa Pig P2 odlišně pro odběratele Osinek, a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ, jež by odpovídalo odlišnému charakteru obchodního vztahu k těmto dvěma odběratelům, při respektování obvyklých obchodních postupů je či není zneužitím dominantního postavení ze strany žalobce. K tomu je třeba uvést, že soutěžiteli v dominantním postavení na trhu je obecně kladena povinnost jednat vůči ostatním soutěžitelům a spotřebitelům na nediskriminačním základě, tedy chovat se v obdobných případech obdobným způsobem. Jednání soutěžitele, který by nerespektoval takto stanovený požadavek, může být potom považováno za zneužití dominantního postavení za předpokladu, že pro takové jednání neexistuje ospravedlnění založené na objektivních

kritériích a dále, že takové jednání je na újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. V tomto smyslu je potencionálně protisoutěžním a tudíž možným správním deliktem ve smyslu zneužití dominantního postavení rovněž jednání dominanta, který svým odběratelům účtuje bez objektivně ospravedlnitelných důvodů rozdílné ceny za obdobné plnění nebo bez ospravedlnitelných důvodů přistoupí ke snížení či zvýšení jen u některého z jeho kontrahentů. Soud má za to, že Úřad provedl dostatek důkazů k tomu, aby si mohl učinit kvalifikovaný úsudek o nezaměnitelnosti kontislitků a tekutého surového železa, což také náležitě odůvodnil. Provádění dalších důkazů v tomto směru nebylo potřeba a bylo by zcela nadbytečné a tato skutečnost plyne z napadeného rozhodnutí. K tomu je třeba podotknout, že žalovaný se také zabýval i argumenty žalobce, které byly z hlediska předmětu řízení relevantní. Taktéž žalovaný zcela správně skutkově posoudil předmětnou věc a opět postupoval zcela v souladu se zákonem, taktéž má soud za to, že případné porušení § 49 původního správního řádu nemůže mít za následek konstatování nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jelikož se jedná jen o pořádkovou lhůtu a pokud tato lhůta nebyla dodržena, neshledává soud, že by tímto bylo zasaženo nějakým způsobem do práv žalobce. Pokud jde o přiznání postavení účastníka řízení společnosti Osinek, a.s. a nerovné zacházení s účastníky, je třeba uvést, že ust. § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění před novelou zákonem č. 340/2004 Sb. stanoví, že: „Účastníkem řízení je ten, o jehož právech nebo povinnostech stanovených tímto zákonem má být v řízení rozhodnuto. Úřad může přiznat postavení účastníka řízení i osobě, jejíž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu vydaným podle tohoto zákona podstatně dotčeny, pokud tato osoba před ukončením řízení o přiznání postavení účastníka řízení Úřad požádá.“ Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný se v průběhu správního řízení podrobným způsobem zabýval přezkumem splnění požadavků zákona, zejména pak, zda práva nebo povinnosti společnosti Osinek, a.s. mohla být rozhodnutím žalovaného ve věci podstatně dotčena. Úřad přitom dospěl k závěru, že výsledek správního řízení, jenž je obsažen v žalobou napadeném rozhodnutí, se může významným způsobem dotknout práv společnosti Osinek, a.s., a proto přiznal společnosti Osinek, a.s. postavení účastníka řízení, aby byla zajištěna rovná procesní práva obou účastníků předmětného správního řízení. Postavení účastníka řízení společnosti Osinek, a.s. bylo přiznáno rozhodnutím č.j. R 27/2003 ze dne 17.12.2003, poté vydal předseda Úřadu dne 7.1.2004, č.j. R 34/2003 doručené žalobci prostřednictvím právního zástupce, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu č.j. S 138/03-5510/03-ORP ze dne 10.10.2003 a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí prvostupňovému orgánu, a to právě z důvodu přiznání účastenství společnosti Osinek, a.s. tak, aby byla zajištěna rovná procesní práva obou účastníků předmětného správního řízení. Tímto byl tedy žalobce jednoznačně informován o rozšíření okruhů účastníků správního řízení. Pokud jde o námitku týkající se nerovného zacházení s účastníky řízení, soud dospěl k závěru, že ani tato žalobní námitka není důvodná ve vztahu k části napadeného výroku pod písm. d), neboť pokud žalobce tvrdí, že neměl možnost se vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí, je třeba uvést, že vyjádření společnosti Osinek, a.s. neobsahovalo žádné nové skutečnosti či návrhy, pouze shrnovalo údaje, které dle názorů této společnosti z tohoto podkladu vyplývají. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že předmětné žalobní námitky obecného charakteru směřující vůči části

31 Ca 24/2005-308

napadeného výroku pod písm. d) nejsou důvodné, v této části tedy soud žalobu zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Pokud jde o výrok napadeného rozhodnutí pod písm. b) I., je třeba uvést, že přezkumem této části napadeného rozhodnutí se soud nezabýval, neboť se žalobce ani přezkumu zákonnosti uvedené části napadeného rozhodnutí nedomáhal, soud shledal, že předmětný výrok není závislý na ostatních výrocích napadeného rozhodnutí, je samostatný a soud neshledal důvod proč se zabývat jeho přezkumem z úřední povinnosti.

Na základě shora uvedeného tedy soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, částečně zrušit v souladu s ust. § 78 odst. 1 pro nezákonnost.

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V projednávané věci byl, posuzováno z procesního hlediska, žalobce úspěšný, ač ne zcela, ale v tomto případě nelze určit poměrnou část nákladů podle poměrné úspěšnosti. Soud má za to, že žalobce byl úspěšný ve stěžejních žalobních námitkách, a proto mu soud přiznal plně náhradu nákladů řízení, která se sestává ze dvou úkonů právní služby á 1.000,- Kč a dvakrát režijního paušálu á 75,- Kč dle zák. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.8.2006 a dále dvou úkonů právní služby á 2.100,- Kč za dvojí účast u jednání a dále dvakrát režijního paušálu á 300,- Kč, to vše dle zák. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.9.2006, což činí celkem částku 6.850,- Kč. K tomu je nutné připočítat 19 % DPH z této částky, což je 1.301,50 Kč. Celkem se tedy jedná o náhradu ve výši 8.151,50 Kč a navíc je nutno započítat zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Celkem byl tedy žalovaný zavázán nahradit žalobci na nákladech řízení částku 10.151,50 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 19.12.2007

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

